

När jag anlände till min tjänsteplats [klockan åtta] så fann jag till min förvåning utanför mitt tjänsterum två amerikanska sjöofficerare, som stod där i sällskap med örlogsbaschefen. [...] Han [gav mig] order att lämna en briefing till de här amerikanerna om örlogsbasen, om de uppgifter och de resurser vi hade för att lösa uppgifterna. Det tog en timme [...] Jag gick igenom resurser, beredskap och uppgifter [...] Aldrig under den tiden jag tjänstgjorde på örlogsbasen hade det kommit några oanmälda amerikaner och uppträtt utanför mitt tjänsterum, den saken är klar. Det är enda gången. [...] Därefter kommer en kvinnlig medarbetare från underrättelseavdelningen fram och meddelar att de hade fått en telefon från en fiskare att det stod en ubåt på grund på Gåsefjärden. Jag blev helt konsternerad [...]. *För det första* så är Gåsefjärden inget område man opererar med ubåt [man kunde inte dyka *För det andra*], var skulle ubåten komma ifrån? Fiskaren hade sagt att den hade en konstig flagga [...] Det första jag gjorde var att ringa upp vår egen ubåtsflottilj. [...] Ingen var på Gåsefjärden, det försäkrade de. [...] Det fanns en möjlighet att överbefälhavaren ville göra en beredskapskontroll, och att han då hade tagit [en av] de gamla svenska ubåtarna [som då bogserades till Danmark ...], satt den på grund, och sedan ville fejka att det var en utlänning för att se hur vi bar oss åt. [...] Den andra möjligheten var att det kunde vara utländsk och hade gått in där. [...]. Jag bemannade en liten bevakningsbåt som vi hade [...] Dimman låg tät. Det var 50 meters sikt bara. [...] När jag hade kommit in på Gåsefjärden en bit så [...] dök det plötsligt upp 100 meter framför mig ett grönsvart ubåtsskrov [...] en Whiskey. Den saken var fullständigt klar; en rysk ubåt. [...] Jag bestämde mig för att ta reda på vad ubåten hette [... dess] nummer och sedan var det befälhavarens namn. [...] Men då måste jag gå ombord, för jag kan inte stå och skrika. [...] Jag kunde konstatera att det var lera på stegen [upp till tornet]. De hade haft någon på botten. [...] En man talade tyska. Det var kommendör Avrukevitj, stabschef i tredje ubåtsbrigaden i Baltijsk. Hans rang var ett snäpp högre än min. Jag frågade honom: Vad gör ni här?] "Ich bin der Navigationsexperte", sa han. Det sa han på ett sätt som att jag borde veta att det fanns en navigationsexpert på varje rysk ubåt med kommendörs grad. Men det visste jag inte. [...] Han blev tillfrågad en gång till med samma svar "Ich bin der Navigationsexperte", [...] Senare gjorde vi en dykarundersökning av området runt ubåten och fann då att det hade spolats upp sedimentvallar akter om ubåten, ungefär 10–12 meter akter om låg det kraftiga sedimentvallar, och det kan bara ha uppstått av propellrar som hade roterat framåt. Det fanns ingen sedimentvall på förkant någonstans utan allt sediment hade samlats bak. Det tyder på att de hade kört med väldigt stor kraft framåt. [...] Man ville] ligga kvar på grundet och inte halka av framförallt. [...] Det upptäckte vi genom egna dykarinsatser. [...] Dykarna] gjorde en ritning. Jag bad att de skulle rita av det där, och en av dykarna ritade vallen med snäckor, sjögräs, sand, grus och sten som hade samlats i en halvcirkel runt ubåtens akterstäv. [...] Vid inloppet till Gåsefjärden är leden nere i botten] ungefär 100 meter bred där den är som smalast. [...] Leden] var ramad i hela sin längd och bredd för 4,5 meters djupgående, och U-137 [i ytläge] stack 5,5 meter ner. [Om hon hade lyckats passera Torumskär] hade hon gått på grund i leden omkring 500 meter längre in. [...] Leden grundar upp till 4 meter. [...] Ubåten hade suttit fast i sanden.